

In de diepte van de lichamelijke afwezigheid begint een nieuwe aanwezigheid. Want wie dicht bij God leeft kan niet ver van de mensen zijn.

Dankbare herinnering aan het leven en sterven van

EMILIE DE VOS

weduwe van **LEO BAELE**

geboren te Elst op 12 juni 1888 en vroom overleden te Oudenaarde op 14 januari 1975.

Omringd door haar kinderen, in rustig-gelovige overgave aan dood en eeuwig leven, is moeder gestorven. Toen zij in volle bewustzijn en met diepe vreugde de sacramenten van de zieken ontvangen had, zei ze : « Nu ben ik echt kontent en gereed om naar de hemel te gaan ». Zij leefde zo schoon dat wij geneigd zijn te zeggen : « Zo'n mens zou niet mogen sterven ».

ZIJ WAS IN DE VOLSTE BETEKENIS VAN HET WOORD EEN INGOED MENS, die de zin van het leven verstond en beleefde. Iedereen was gaarne bij haar om haar gezonde levenswijze, haar oprechte gulhartigheid, haar ongekunstelde eenvoud, haar onverstoerbare opgeruimdheid. Wie haar benaderde moest haar bewonderen omdat ze zo blij, zo rustig, zo optimistisch leefde, omdat ze zo onbevangen en dankbaar kon genieten van de kleine en grote vreugden van het leven, omdat ze zo oprecht, begripend en humoristisch kon meedoen met oud en jong. In haar voelden we hoe schoon het leven kan zijn als het gedragen wordt door eenvoud en tevredenheid.

ZE WAS EEN GRAAGGEZIENE MOEDER. Vanzelfsprekend, want ze had zonder grootdoenerij alles gedaan voor kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen en in haar oude dag was ze een en al beminnelijkheid, gezelligheid, rust en sprankelende blijheid. Bij haar komen was altijd 'n stukje betrouwen en geluk meedragen. En hoe bekommerd zei ze de laatste dagen nog : « Allé, ge moet zo niet wenen ! »

ZE WAS EEN DIEP-GELOVIG CHRISTEN. Haar geloof was werkend en biddend vergroeid met haar leven en haar gulle omgang met iedereen. Haar dagen waren gevuld met gebed voor velen, en in het bijzonder voor haar missionarissen, die ze geen enkele dag kon vergeten. Na een leven van offer en toewijding voor haar talrijk gezin, was haar oude dag als een symbool en voorteken van het eeuwig leven.

Moeder, hoe zullen wij u danken ? Want groter dan onze droefheid is onze dankbaarheid omdat ge zo'n goede moeder en zo'n goede mémé geweest zijt, zo bescheiden en toch zo sterk, uzelf helemaal blij-vergetend voor ons. Ge waart altijd bekommerd, ook toen we allang onze eigen weg en roeping gevonden hadden. Gij hebt ons leren leven en geloven, en nu hebt ge ons ook leren sterven. Dank u voor dat laatste kruisje en uw wijze woorden : « Ik heb altijd geprobeerd het goede te doen en het kwade te laten. Ge moet dat nu ook maar proberen ! Daarom zal ik u allen nog eens goed bekijken ! » Dank u voor die laatste blik : hij moge ons steeds blijven als de samenvatting van uw leven, als een genade om uw leven in het onze voort te zetten, want « moeders gaan wel, maar sterven niet ». Wij zullen u in ere houden.

Lieve kinderen, alle dank voor uw goede zorgen ten einde toe. Dank voor de vreugde waarmee uw kinderen en kleinkinderen mijn ouderdom hebben opgefrist. Mochten zij toch goed blijven ! Mijn heengaan valt u zwaar omdat wij nog zoveel vreugde en steun beleefden aan elkaar. Leef verder in de geest die vader en ik u hebben willen meegeven : vroomheid, goedheid, levensblijheid, vertrouwen, eerlijkheid, innerlijke vrede.

God, bewaar in ons de schone glimlach, de diepe vrede en de stille vreugde van haar leven.

De familie dankt u oprecht voor uw christelijk meevoelen en gebed.